küll teadis, misukese elukaga ta oli seltsis teed käind, siiski läks ta rahulikult koju. Poole öö aeg hakkas ju kätte tulema, kui ta koju jõndis.

2. Inimese sõrmed supi sees.

Ükskord ütles üks mees kõrsu kohal: „Pagan teab, kui lai see põrgu wäraw wõib olla? Mõni ütleb: Sealt aga läheb isegi sisse." — „Senna sisse aja ehk nelja hobuse tõllaga!" wastas teine heal, kis wist ehk mõni wana postipois wõi kutsar wõis olla. Ehk kissi kõrsu kohas, kus ühtepuhku ~~teeras~~ teerahwast käib, jõnab küsida, mis ammet kellegil on; sealt käiwad jo kõik läbi: põllumehed ja ammetmehed, mõisnikud ja moonakad. — „Miks senna tõllaga ei wõi sõita, ma sõitsin sealt ommetigi heina koormaga sisse?" kordas kolmas mees, kis kõrsu leti juure astus, kõrsipapale ööldes: „Minu isa laulis alati ikka sööma alla, ega minagi siis korda pidamata jäta; wala mulle senna üks augu täis!" Kõrtsmik kallas püti täis, ja külamees maksis wiina hinna wäilla. Wõttis paraja suutäie, et süda pahaks ei läheks, ja andis oma sõbrale kaa, kus juures ta ise paha wälja sülitas. Üks teine wõeras mees astus tema ligemale ja küsis: „Kuule sõber, kuda sa siis senna selle heina koormaga sõitsid? Kas kogemata, une waimus, wõi üsna ilmsi?" — „Üsna ilmsi," wastas mees, „päise pääwa äal osteti minu heina koorm ära ja maksseti mulle selle eest paillast puhast raha kui kulda." Selle peale hakkasid mitugi naerma. „Kis seal neid heinu siis sööwad? kas need sikud ise, wõih?" küsiti mitme suuga, mis peale mees oma püti põhja ära tühjendas ja selle tühjalt laua peale pani, ütelder: „Põrgupapal nähti jo mitu hoost tallis olema, miks nad siis ise heinu sööwad? Eks nad parem söö liha ja suppi? —

Oodake, lass ma reagin siis! — See oli mullu, kui ma pidin heintega Paidesse minema. Hakkasin hommiku kottu minema ja olin alles weel Tartu moandil, kui korraga üks kitsehabemega mees minu wasta tuleb ja ja küsib: „Kas heinad müia?" — „Jah müia," wastasin mina, hoost kinni pidades. „Kas papa tahab siis osta?" — „Jah muidugi! mis sa küsid tuustist?" päris papa, käega heina tuustist kinni hakates. Mina küsisin 32 kop., ja tema lubas seda kohe, wõttis siis tuusti otsast ühe sideme ja pani tee eare maha, mulle üteldes: „Kalla nüüd siit selle sideme pealt!" ja mina tõmbasin hobuse senna poole. Eisteks ei old küll kusagil teed näha, aga kus pärast oli kohe suur, lai moandi ees, et sõida kas kuue hobuse tõllaga, kui tahad. Hea tüki maad sai edasi minna, ennega wiimaks üks suur lai ja kainnis kõrge hoowi wäraw wasta tuli, mis wä papa wõtmega lahti keeras, ja mind heinakoormaga sisse ajada käskis. Hoow oli seda sama moodi kui linna majadelgi. — Poisid tulid kohe hoowi peal kiri-kärinal wasta, ja minu heina tuustid, mis kuuri wiidi, olid korraga pealt kadund, muudku waata aga pealt. Said heinad pealt ära, siis kästi tuppa tulla raha saama. Läksin tuppa ja sain raha kätte; toas oli toit laual, ja mind kästi sööma hakata. Söömist läks mulle muidugi tarwis, kespaik oli jo üsna õõnes, kui heina küin; ei old mull enam aega teist käsku oodata, muud kui tänasin lubamist ja hakkasin eilpima. Toit oli mull wäga meele järele, hea walge, rammus kapsa supp ja ilus puhas leib, mis sa muud paremat weel tahad, muudku lõhu edasi. Kõht hakkas juba täis saama, tahtsin weel mõne kühwlitäie kauba peale wisata, — aga inimese sõrmed tulid lusikasse. Mis pagan see on? Nagu külm wärin käis üle keha, wiskasin lusika lauale, lõpetasin, ja pigistasin sõrmed oma moodi risti, kuda kord ja kohus on. Peremees, kis seal toas oli, ütles: „Miks sa nõnda ruttu lõpetasid? söö ikka kõht täis!" — „Olge terwe, kõht on küll täis!" wastasin mina.